

The Ellington Private Colletion

Acaben d'aparèixer al mercat els 5 compact discs que representen la primera edició del que el propi Duke Ellington denominava la "Stockpile", en la qual hi figuren gravacions inèdites dels anys 1956 al 1968, i que mai han estat, ni seran editades comercialment en discos.

Durant les dues darreres dècades de la seva vida Ellington va portar a terme una sèrie de gravacions privades de la seva orquestra, intentant trobar noves composicions, abans de gravar-les definitivament en discos comercials. Aquestes temptatives anaven essent guardades en el que ara es denomina "Stockpile", que no és altra cosa que una gran reserva de centenars de melodies i arranjaments que mai havien estat interpretats en concerts o en gravacions comercials.

Ara la "Stockpile" de Duke Ellington està sent llançada al mercat comercial, afegint noves interpretacions de gran relleu a la sempre important col·lecció de Ellingtonia.

La marca editora és la LITTLE MAJOR RECORD DISTRIBUTORS (LMR) en una sèrie denominada **DUKE ELLINGTON: THE PRIVATE COLLECTION**. La primera edició consisteix en 5 volums de COMPACT DISC (CD) totalment essencials per tots els col·leccionistes de Jazz.

Vol. I: STUDIO SESSIONS; CHICAGO; 1956 mostra a la orquestra en el punt pivotal de la seva història. Era l'any del famós triomf en el Festival de Newport, quan el "solo-interlude" de Paul Gonsalves va ocasionar una de les més grans reaccions multitudinàries en la història del jazz.

Els primers anys cinquanta no havien estat brillants per l'organització del Duke, però ja abans del Newport, el 1956 prometia ser un bon any. El saxofonista Johnny Hodges es va reincorporar a l'orquestra al cap de 5 anys d'haver-la deixat per formar el seu propi grup, i aquell mateix any va començar la seva llarga estança a l'orquestra el bateria Sam Woodyard.

Onze dels 16 títols d'aquest CD van ser gravats el mes de març, poc temps després de l'arribada d'aquests dos músics, i es pot apreciar el gran esperit engendrat per la seva adició. Les altres cinc seleccions provenen d'una sessió del mes de desembre.

El material és una bona mescla d'Ellingtonia familiar i noves melodies. Els números familiars gaudeixen de nous arranjaments, com un "Satin Doll" amb Paul Gonsalves al saxo tenor substituint el tradicional solo de piano del Duke, i un "Jump for Joy" amb un llarg solo de clarinet de Jimmy Halmiton acompanyat de baix i bateria.

Entre les coses noves que figuren en aquest àlbum, sobresurten les que tenen la secció de saxofons com a

protagonista: "Feet Bone", "Just Scratchin' the Surface", "Miss Lucy" i "Uncontrived".

Vol. II: DANCE CONCERT; CALIFORNIA; 1958. Aquí l'orquestra es troba amb un típic programa de música de ball, figurant entre el material melodies no ellingtonianes com "One O'clock Jump", "Time on my Hands", "Where or When" i "Autum Leaves", així com alguns "standards" prou coneguts. El so de l'orquestra es bo per unes gravacions "en viu" de l'any 1958, però alguns solos sonen allunyats del micro.

Vol. III: STUDIO SESSIONS; NEW YORK; 1962. Set de les interpretacions són per tota l'orquestra. Les altres 9 provenen d'una sessió per fer brillar a Paul Gonsalves. Una sessió que va començar com a nonet -tres saxos, tres trombos, piano, baix i bateria- i va continuar després sense en Johnny Hodges i en Harry Carney.

El Duke no havia sonat mai tan bé com en aquestes gravacions, com per exemple en "Blue Too", una versió primària de "The Shepard", i en una simple balada intitolada "Major", que podríem incloure-la entre el millor d'Ellington. El material a tota orquestra ens presenta arranjaments de Billy Stryhorn del "Blue Monk" de Thelonious Monk i del "Free Monk" d'Ellington. Així com "Cordon Bleu", peça especialment arranjada per una meravellosa interpretació del Duke al piano.

Vol. IV: STUDIO SESSIONS; NEW YORK; 1963 només presenta a l'orquestra en quatre de les 16 interpretacions. La resta és per les seccions de saxofons i ritme amb Ray Nance a la corneta, el qual es mostra extraordinari. Gran profusió de coses d'Ellington que s'escolten per primera vegada, com "TALM" de tota l'orquestra i "stoona" del grup reduït.

Vol. V: THE SUITES; NEW YORK; 1968 & 1970 presenta "The Dragas Suite", un arranjament per un film sobre pintura impressionista i temes de carreres de caballs.

El film no es va acabar, però aquest interessant arranjament, que presenta les seccions de saxos i ritme amb un sol trompeta i un trombó, conté un dels treballs més lograts del Duke.

L'altra "Suite" d'aquest CD és "The River", arranjament d'Ellington per "Ballet", tal com va ser enregistrada per l'orquestra per tal de servir com a "guia" als ballarins i l'orquestra del Ballet. Es una revelació que ens mostra de la forma que Ellington concebia el treball abans de deixar llest el material que hauria de ser interpretat per una orquestra simfònica i una jazz band.

Esteve Colomer i Brossa